

nu foreligger, ikke fordi jeg ikke erkender, at Loven i og for sig kan være fortræffelig paa mange Maader, men fordi jeg anser det ondt, at Loven bliver udsat et Mars Tid, for ikke at være saa stort som det, vi risikerer at komme ind i ved at vedtage denne Bestemmelse, der blev sat ind i Folketinget. Jeg har gjort mit for at faa ærede Medlemmer af dette Ting til at gaa med til at stille Væbdringsforslag til denne eneste Behandling — alene har jeg jo ikke kunnet gøre det — og jeg mente, at det maatte være Medlemmer fra de forskellige Sider her i Salen, idet jeg har det Indtryk, at egentlig de allerfleste Medlemmer her ere vedvarende meget betænkelige ved denne Bestemmelse — jeg tør sige, at jeg ikke har talt med et eneste Medlem af Udvalget, uden at jeg har følt, at denne Betænkelighed er til Stede — og at de navnlig mene det samme som den ærede sidste Taler. Jeg fandt imidlertid desværre ikke tilstrækkelig Støtte, men jeg har faaet det Indtryk, at det er den ærede Ordfører, som staar paa den ene Side og alle Udvalgets Medlemmer paa den anden. Jeg for mit Vedkommende vil ikke have nogen Del af Ansvar for, at denne Bestemmelse vedtages her, saa faa de ærede Medlemmer, der have sat den igennem med mere eller mindre Pression fra den ærede Minister og den ærede Ordfører, tage det Ansvar, der kan udspringe deraf. Vi hørte jo fra den ærede Ordfører i Dag et høist interessant folkeretligt Foredrag om den historiske Udvikling af dette Princip, at et Skib for at kunne føre en Stats Flag skulde ejes af den vedkommende Stats Underjaatter. Han gik tilbage til den engelske Navigationsakt, derefter fik vi den europæiske Udvikling deraf; Resultatet blev, at efter den europæiske Udvikling var der ingen Fare ved at træffe den her foreslaaede Bestemmelse, det var ikke folkeretlige Hensyn, der havde drevet Udviklingen frem, det var økonomiske Hensyn, saadanne Hensyn, som ethvert Samfund, enhver Stat maa have Lov til at følge for sit Vedkommende. Den ærede Ordfører dannede efterhaanden en folkeretlig Teori, som jeg erkender vilde være overmaade smuk, men som ikke er videre tilfredsstillende for mig, thi jeg tror ikke, at den nogeninde er bleven opstillet af nogen anden Forfatter, Professor eller Lærd i hele Verden end af den ærede Ordfører her i Dag i den danske Landstingsaal. Det er noget andet, end at noget skulde være anerkendt Folkeret. Jeg haaber, at det kan blive Folkeret. Jeg vilde ønske, at den ærede Ordfører, der med saa stor Veltalenhed fremsatte denne Teori, maa blive en af dem, der kunne lede den europæiske

Folkeret. Det vilde have været mig en større Garanti, hvis det havde været en af de fremragende franske eller engelske folkeretlige Forfattere, der havde udviklet denne Teori for os. Men denne Teori, som endte saaledes, at naar man blot sørge for, at den overvejende Gjerandel er hos de Underjaatter, hvis Flag Skibet fører, er der ingen Fare, er en ganske ny Teori, den kender man intet Steds. Men jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse folkeretlige Spørgsmaal, jeg antager, at Loven vil blive antagen, som den er til Trods for min Protest eller min afvigende Mening, og derfor vil jeg naturligvis ikke lige over for den ærede Ordfører, hvor stor Provokation han end gav ved den Udvikling, han kom med i Dag, indlade mig paa en Paavisning af, at hans folkeretlige Teori ikke er holdbar. Jeg tror, at selv om man nok saa meget erkendte, at det, som den ærede Ordfører docerer for os, er sund Folkeret, er der dog hos ethvert Medlem i denne Sal en Følelse af, at det ikke altid gaar, som Præsten præker, i disse Sager, og at vi løbe en Risiko ved at fastsætte denne Bestemmelse, den være nu større eller mindre.

Thi hvorledes vil det gaa i Krigstilfælde? De Søofficerer, som føre fremmede Krigsskibe, ere meget tilbøjelige til at tage Briter op, og finde de saa et Certifikat, hvoraf det fremgaar, at en Del af det paaældende Skib ejes af en fjendtlig Stats Underjaatter tage de Skibet med til en engelsk, tysk eller nordamerikansk Havn, og saa bliver Spørgsmaalet afgjort af en engelsk, tysk eller nordamerikansk Domstol, og jeg tror, at saadanne Domstole vilde være mere tilbøjelige til at tage Hensyn til deres eget Lands Love end til de danske Love. Naturligvis have vi Lov til her ligesom enhver anden Stats Rigsdag at ordne disse Forhold, som vi ville, men derpaa kommer det jo ikke an. Det kommer an paa, om den Lovordning, vi træffe, vil være af den Besskaffenhed, at den sikrer vor Nationalitet og de Varer, der fare med danske Skibe i Krigstilfælde. Er der Fare til Stede, er det en meget overhængende Fare, thi det er jo ikke saaledes, som den ærede Ordfører sagde, at der kun er Fare for Reberierne, at det kun var dem, der løb Risiko, hvis Krysserne standsede et Skib, et enkelt Skib, som fremmede havde Andel i. Nej, Faren ligger simpelt hen deri, at hvis der bliver opbragt 1, 2 eller 3 danske Skibe under en Krig, vil det rygtes hele Verden over, og der bliver telegraferet hele Verden over til alle Handelspladser og fra enhver Købmand til sin Kommissionær, at han fremfor alt